

Никой да не дига гласъ,
Никой нищо да не пита.
Тукъ сме всички — между насъ
Царя ще избира свита.

Най-подире, куцъ и старъ,
Стига важно Царь Гжбарь,
Поздрави ги отдалече,
Проговори и отсече:
— „Чухъ ви пѣснитѣ въвъ хоръ.
Пѣсенъта ви е любима,
Ала въ тоя вашъ съборъ
Не намирамъ редъ да има.

Зная: вий сте съ божи даръ,
Ала азъ съмъ Царь Гжбарь —
Нѣмамъ свита, нѣмамъ зжби
И се храня съ медъ и гжби;
И за пѣснитѣ ви днесъ
Отговоренъ е Щуреца,
А пѣкъ свитата ми съ честь
Ще предвожда Скакалеца“.

Викнаха тогава съ жаръ:
— Да живѣе Царь Гжбарь!
А следъ него вече свита
Тръгна весела, честита.
Бѣхъ въвъ свитата и азъ,
Надариха ме богато
И живѣя оттогасъ
Въ малка кжщичка отъ злато.

И. Стубель.